

Cartea Iona - Capitolul 4

Iona sub ricin (qīqāion)

Johannes Nicolaas Voorhoeve

© Beröa-Verlag/Arhelger, Online începând de la: 22.03.2021, Actualizat: 22.03.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Capitolul 4 – Iona sub ricin (qiqaiou)

„Nu spuneți în Gat, nu vestiți pe străzile Ascalonului, ca să nu se bucure fiicele filistenilor.” La acest cuvânt din 2. Samuel 1.20 trebuie să ne gândim involuntar, când citim ce ni se spune aici în capitolul patru despre Iona.

Cât de trist se prezintă din nou aici profetul Domnului! După ce ni se spune că Dumnezeu S-a întors de la răul pe care zisese că-l va face cetății Ninive, ni se spune: „Și aceasta nu i-a plăcut deloc lui Iona și s-a mâniat” (Iona 4:1).

Ce a fost ceea ce l-a supărat pe Iona? Putem avea încredere în urechile noastre? El, care chiar scurt înainte gustase harul copleșitor al lui Dumnezeu ca un păcătos nenorocit, se arată acum ca un fariseu adevărat. El Îl învinovățește pe Dumnezeu pentru fuga lui, așa cum Adam L-a învinovățit pe Dumnezeu că femeia, pe care El i-a dat-o, l-a făcut să păcătuiască. În loc să se cufunde în închine și să se bucure de harul bogat al lui Dumnezeu și de mila Sa infinită, Iona face o rugăciune în care Îl acuză pe acest Dumnezeu milostiv și se justifică pe sine. Cât de clar vedem aici natura încăpățânată a omului, care stă total în contradicție cu mila de nedescris a lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Dumnezeu intră în dialog cu profetul care îl muștră. Cu răbdare, dar în mod emoționant, Dumnezeu Își apără prin cuvânt și imagine iubirea față de o lume sărmană și păcătoasă, pe care vrea să o cuprindă cu brațele Sale salvatoare, pentru a o lăsa să guste pentru totdeauna mântuirea Sa.

Există bucurie în cer, în fața îngerilor lui Dumnezeu, pentru un păcătos care se pocăiește. Dar aici vedem un slujitor al Domnului care devine nemulțumit și chiar mâniș, pentru că Dumnezeu s-a lăsat rugat atunci când o întregă cetate s-a plecat și s-a smerit în fața Lui înainte de expirarea perioadei de grație de patruzeci de zile.

Acest lucru este atât de evident la el încât nu-și poate ascunde gândirea rea. În loc să exalte de bucurie în fața îndurării pline de har a lui Dumnezeu, el este de nedescris de supărat că orașul Ninive este cruțat de Dumnezeu. Israelul lipsit de spirit autocritic, înălțându-se deasupra tuturor națiunilor, este reflectat aici în Iona. Desigur, Israel a avut privilegii glorioase. Dar nu i-au fost ele acordate numai prin har? Și se poate vorbi de restabilirea lui Israel altfel decât pe baza harului?

Oare Iona nu a învățat încă nimic? Credea el, când s-a dus la Ninive, că Dumnezeu S-a schimbat atât de mult încât judecata va trebui să fie executată în orice caz? Și cât de bine înțelesese el la început că Dumnezeu va avea milă de cetate dacă locuitorii ei vor mărturisi cu pocăință păcatele lor.

Dar Iona nu este singurul care învață greu. Nu s-a dus Lot a doua oară la Sodoma? Nu și-a arătat Ezechia cu o inimă vanitoasă și mândră, după ce a avut parte de minunea cu arătătorul ceasului solar și după vindecarea minunată, toate comorile trimișilor din Babilon? (Isaia 38 și 39). Și nu am căzut noi, chiar și după muștrări serioase, în același păcat mai târziu? Să fim, așadar, prudenți în a judeca. Dar să ne întristăm profund și pentru că inimile noastre sunt așa de rele, că uită mereu lucruri pe care Dumnezeu dorește atât de mult să le întipărească în inimile noastre.

Profeția lui Iona nu s-a împlinit. Nu vor râde acum cei netăiați împrejur? Prin har, afecțiunea lui Dumnezeu s-a îndreptat acum spre *păgâni*. Iona nu a putut suporta acest lucru; s-a mâniat. Nu era în joc onoarea lui de profet? De aceea, la sfârșitul straniei sale rugăciuni, el spune: „Și acum, Doamne, Te rog, ia-mi viața, pentru că este mai bine pentru mine să mor decât să trăiesc” (Iona 4.3).

Dar când Dumnezeu îl întreabă apoi: „Bine faci tu că te mâni?” el nu dă niciun răspuns, ci fuge. Este adevărat, de data aceasta nu fuge pe o corabie, dar dovedește un spirit care nu lasă loc pentru har. El iese din cetate, cetatea față de care nu are milă. Ce duritate a inimii!

Trebuie să se întoarcă acum iarăși în pântecul peștelui? Sau trebuie să fie aruncat în mare, ca să fie înghițit de valuri fără salvare? Cu siguranță că ar fi meritat-o.

O, cât de des ne îngreunăm singuri calea! De ce nu a rămas Lot cu Avraam? De ce a adus David o sabie asupra casei sale? De ce nu ne condamnăm pe noi înșine, ca să nu avem nevoie să fim pedepsiți de Dumnezeu?

Glasul lui Dumnezeu a vorbit. Era glasul înțelepciunii. Dar urechea și inima lui Iona erau surde. A fugit de fața lui Dumnezeu, în afara cetății. Și acum Dumnezeu îi dă o nouă lecție în pomul miraculos care se ofilește. „Iona s-a așezat spre răsăritul cetății. Și acolo și-a făcut o colibă și stătea la umbră în ea, până va vedea ce se va întâmpla cu cetatea” (Iona 4.5).

Nu numai că este obosit de viață și, asemenea lui Ilie, dorește să moară într-un ceas de deznădejde, nu, în afară de aceasta el așteaptă judecata lui Dumnezeu, care, potrivit lui, se va abate asupra cetății care s-a întors pocăită la Dumnezeu.

*

În acest ultim capitol al cărții profetice ni se arată cel mai clar cum acționează Dumnezeu în iubirea și bunătatea Sa de nepătruns, dar și ce este omul în iubirea sa de sine nemăsurată și în îndreptățirea sa de sine nemărginită. În fața bunătății infinite a lui Dumnezeu, duritatea omului se arată cu o claritate înfricoșătoare.

Aici ni se înfățișează cu acuratețe modul în care omul se gândește doar la el însuși și, chiar în ciuda evlaviei sale, este capabil să-i dea la o deoparte pe ceilalți. În timp ce Dumnezeu se arată întotdeauna în dragoste, omul îl acuză de nedreptate. Cu adevărat, Dumnezeu „nu are nici o plăcere în moartea celui rău, ci cel rău să se întoarcă de la calea lui și să trăiască” (Ezechiel 33.11). Dumnezeu „vrea ca toți oamenii să fie mântuiți” (1. Timotei 2.3). „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3.16).

Nu există chiar și astăzi oameni, „profeti”, care, asemenea lui Iona, devin mânioși când este vestită această Evanghelie a harului gratuit al lui Dumnezeu?

*

Cu toate acestea, în anumite circumstanțe, poate fi bine dacă mânia noastră se trezește.

„Mâniați-vă și nu păcătuiți”, ne spune apostolul (Efeseni 4.26). Există lucruri care trebuie să ne stârnească indignarea noastră dreaptă. Domnul Isus i-a privit cu mânie pe iudeii împietriți (Marcu 3.5). Dar la noi, soarele nu trebuie să apună peste o astfel de mânie. Cât de ușor altfel devine o furie greșită. Spurgeon a spus: „Mânia noastră sfântă fuge atât de ușor de noi”. La urma urmei, repetăm: Există o mânie permisă, o mânie sfântă, dreaptă.

Totuși, mânia care s-a manifestat la Iona a fost doar un semn profund întristător al modului său unilateral de gândire. Mai târziu, Dumnezeu îl întreabă a doua oară pe Iona: „Bine faci tu că te mânie?”, adăugând: „din cauza plantei”. Acum, Iona, în împietrirea sa, îndrăznește să exclame: „Bine fac eu că mă mânie, până la moarte” (Iona 4.9). Sentința lui a fost pentru ofilirea rapidă a plantei miraculoase. Astfel, el a considerat justificată mânia sa din cauza acestei plante „născută într-o noapte”.

Dar acest al doilea răspuns al său este la fel de nepotrivit ca și tăcerea și mânia sa la prima întrebare. Oamenii mânioși nu știu ce fac și ce spun. Uneori sunt chiar furioși pe binefăcătorii lor. Cu puțin timp înainte, Dumnezeu răspunsese atât de minunat la rugăciunea lui Iona, iar acum el se întoarce împotriva Salvatorului său. „Salvarea este de la Domnul,” a fost finalul rugăciunii sale în pântecul peștelui și deja este mânios că acest cuvânt este valabil și pentru Ninive.

Cât de mic devenise Iona în pântecul peștelui, cămăruța lui de rugăciune! Dar cât se înalță el din nou, acum când se poate mișca liber!

Am vrea să ne rugăm mai mult pentru toți slujitorii Domnului, căci, așa cum am văzut din istoria lui Iona, este posibil ca ei să uite cu ușurință de lucrarea lui Dumnezeu și să se manifeste într-un duh atât de trist și să arate o astfel de gândire greșită. Fie ca toți frații și toate surorile în Hristos să se roage mai mult și mai intens pentru toți cei care au fost chemați într-un mod special în lucrarea Lui! Atunci va fi mai puțină gândire carnală și se va arăta mai multă putere a Duhului și o binecuvântare sporită.

Am citit cu ceva timp în urmă despre un slujitor al Domnului care a predicat Evanghelia într-o sală din Londra cu binecuvântări minunate, așa cum nu mai experimentase niciodată. Nu a înțeles cauza, dar l-a mulțumit lui Dumnezeu. După un timp, a primit o scrisoare de la o femeie bolnavă credincioasă, care era pe cale să plece acasă. În ea scria: „Înainte de a muri trebuie să vă mărturisesc ceva care nu este spre slava mea. M-am certat cu Dumnezeu, am fost mâniată pe El. Nu puteam să suport să fiu bolnavă și ca lucrurile să se înrăutățească tot mai mult în cazul meu. Am vrut să fiu sănătoasă, pentru a putea face ceva pentru El. Am întrebat: „De ce Tu, Dumnezeule, permiți acest lucru? La urma urmei Îți aparțin și aș vrea cu plăcere să Te slujesc. Dar Dumnezeu mi-a vorbit, punându-mi întrebări serioase, până când a trebuit să răspund: O, Dumnezeule meu, fă-mă acum un instrument folositor pentru Tine, chiar dacă zac aici pe un pat de boală! Și Dumnezeu m-a învățat să mă rog pentru dumneavoastră. Am auzit că ați venit aici pentru a predica Evanghelia. Așa că m-am rugat ca El să vă binecuvânteze din belșug predicile dumneavoastră, să vă dea gândurile și cuvintele potrivite pentru a ajunge la inimile oamenilor. Și asta am vrut să vă împărtășesc acum, pentru că sfârșitul meu este aproape și altul îmi preia munca.”

O, de s-ar întâmpla mai mult astfel de lucruri! Dacă Dumnezeu ar fi chemat mai mult pentru a binecuvânta Cuvântul, predicatorii, scrierile și așa mai departe. Este necesar să ne rugăm ca El să aducă dispoziția corectă în inimile predicatorilor și scriitorilor, pentru ca ei să-și facă lucrarea numai pentru Dumnezeu, conduși de dragostea lui Hristos.

Dar dacă rugăciunea este atât de dorită pentru slujitorii Domnului, care oricum posedă o anumită măsură de viață spirituală, cu atât mai mult toți copiii lui Dumnezeu au nevoie de o astfel de mijlocire! Cât de puțin zel și devotament se vede adesea pentru lucrarea Domnului! Cât de repede se lasă cineva condus de carne! Despre Iona de pe insula Patmos citim că a fost imediat în Duhul (compară cu Apocalipsa 4.2). Dar despre noi ar trebui să se spună uneori că ne-am întors „imediat” în vechea noastră natură.

Îmi amintesc că un frate mai în vârstă și serios ne-a spus odată, la o întâlnire, că a fost de multe ori în case foarte diferite, iar în unele dintre ele a văzut pe pereți texte biblice frumoase și potrivite; dar nicăieri nu văzuse vreodată zicala: „Bine faci că te mânie?”. Spunând acest lucru, el a exprimat faptul că ea ar fi o afirmație destul de practică pentru multe case. El spunea că, atunci când izbucnește mânia, te-ai putea așeza în fața ei și astfel se poate recăpăta mai repede echilibrul interior necesar.

În Efeseni 4, unde suntem îndemnați să nu păcătuim dacă suntem mânioși pe bună dreptate pe rău, se mai scrie în același timp: „Orice amărăciune și supărare și mânie și strigare și defăimare să fie înlăturate de la voi” (Efeseni 4.31). Aceasta este o dovadă că există două feluri de mânie, o mânie dreaptă și o mânie care nu îi place lui Dumnezeu. O astfel de mânie, ca cea care a ieșit din Iona, trebuie să fie departe de noi.

De câte ori nu lăsăm ca nimic să vină peste noi și peste părerile noastre! Cu câtă înflăcărare ne apărăm până în ultima clipă, când ni se face nedreptate aparentă! Pe de altă parte, atunci când Evanghelia sau Persoana Domnului sunt atacate, putem să tăcem. La Pavel a fost invers. Când a fost atacat personal, a preferat să tacă. Pe de altă parte, atunci când Stăpânul său a fost atacat, oricât de puțin, el a luptat pentru El cu foc și zel.

Cum este la noi în această privință? Este mânia noastră, atunci când suntem furioși, dreaptă? O, cât de adânc trebuie să ne lovească o astfel de întrebare, dacă, de exemplu, o mânie nedreaptă ne stăpânește. Dar poate că ai experimentat deja la tine însuși că atunci, oricât de ciudat ar suna, o astfel de întrebare pătrunzătoare nu găsește nicio intrare la tine. Nu a fost la fel cu Iona? La mânie nu se ascultă cu ușurință întrebarea bine intenționată; se acționează cum nu se cuvine și se răspunde cum nu se cuvine. Și totuși, astfel de întrebări sunt foarte necesare. Starea noastră este dezvăluită de ele. Suntem adesea atât de încăpățânați.

„Unde ești?” Aceasta este prima întrebare pe care o găsim din partea lui Dumnezeu în Biblie (Geneza 3.9). „Unde este fratele tău Abel?” Aceasta este a doua întrebare (Geneza 4.9). De unde vii? Unde te duci? Ce faci aici? Astfel de întrebări ne pot fi adresate și nouă. Ferice de noi dacă nu ne apărăm atunci când Dumnezeu trebuie să vină la noi cu astfel de întrebări, ci îl ascultăm și ne mărturisim vinovăția. Pentru că, dacă nu ascultăm, Dumnezeu are încă alte căi și mijloace pentru a ne arăta clar răul făcut. Dar atunci durează mai mult și este mult mai dureros.

*

Ați observat diferența dintre cele două rugăciuni ale lui Iona (capitolele 2 și 4)? Prima rugăciune spune: „Iona s-a rugat Domnului, *Dumnezeul său*”. A doua: „S-a rugat Domnului”. Deci a doua oară nu mai spune „Dumnezeului său”. El se certa cu Domnul, Cel Preaînalt. Iona nu a vrut ca cetatea Ninive să fie salvată. El nu putea suporta să vadă mila arătată față de cetatea cea rea. El prefera să moară.

Nu vă întrebați cu mine: „Este acesta un profet, un credincios?” Nu voi îndrăzni să afirm acest lucru, deși este profund dureros că o astfel de stare a inimii poate fie întâlnită la un „om al lui Dumnezeu”. Iată, tocmai acest lucru este atât de minunat în Sfânta Scriptură, că păcatul nu este niciodată ascuns sub o haină frumoasă; ba chiar nici măcar calitățile rele nu sunt trecute cu vederea în biografiile divine. Dumnezeu nu cruță pe nimeni.

Iona s-a împietrit în îndreptățirea sa. Când un astfel de lucru se întâmplă cu cineva, când conștiința harului dispare și există doar un sentiment de condamnare, există puține speranțe de restaurare. Atunci Dumnezeu trebuie să intervină printr-o școală dură pentru a-i aduce pe cei nespirtuali la înțelegere. Într-o astfel de stare, totul este privit și judecat în mod greșit. Chiar și Dumnezeu este înțeles greșit, deși am putea crede că, până la urmă, El ar trebui să fie de acord cu gândurile noastre, pentru că noi credem că avem dreptate.

„Știam că ești un Dumnezeu milos și îndurător, încet la mânie și de o mare bunătate și Te întorci de la rău”. Aceasta a fost ultima parte a celei de-a doua rugăciuni a profetului. Nu conținea oare adevăruri prețioase? Dar dacă acestea ar fi fost vii în inima lui, și dacă nu l-ar fi stăpânit mândria și iubirea de sine, nu ar fi rostit prima parte a acestei rugăciuni. Atunci nu s-ar fi mâniat. Mai degrabă, ar fi mulțumit și l-ar fi lăudat pe Dumnezeu că a avut milă de marea cetate și că l-a folosit pe el, servitorul nevrednic, pentru această lucrare.

Știți cum s-a ajuns la toate acestea? Iona nu s-a dus la Ninive cu o inimă milostivă pentru a oferi îndurare divină, ci cu o inimă arogantă pentru a proclama judecata. El s-a mulțumit să anunțe în Numele lui Dumnezeu pedeapsa pe care acești oameni răi o meritau din plin.

Dar el însuși? Oare nu se mai gândea la cum fusese el însuși? Oare nu-i era milă de ceilalți, care urmau să piară în curând, așa cum aproape era să piară el?

În exercitarea disciplinei, justetea unui lucru trebuie să fie întotdeauna subordonată principiului divin conform căruia totul trebuie să fie spre mântuire. Și toți cei care exercită disciplina nu ar trebui să uite niciodată ceea ce sunt ei înșiși și ar trebui să manifeste o dispoziție binevoitoare.

Se poate întâmpla uneori ca Dumnezeu să lucreze și să intervină la oamenii despre care nu am îndrăznit să credem că ei vor auzi. Și atunci când vine o schimbare, fie că este vorba de convertirea unui necredincios, fie de pocăința și restaurarea unui credincios apostat, nu trebuie să fim reținuți, ci trebuie să le venim în întâmpinare și să le întindem mâna. Atunci vom vedea și ce a făcut dragostea milostivă a lui Dumnezeu.

*

Oare Iona nu învățase nimic? Cu siguranță, el a învățat ceva în măsura în care a mers la Ninive în ascultare de a doua poruncă a Domnului și a transmis mesajul lui Dumnezeu. Este adevărat, el a avut un alt drum decât acela pe care Dumnezeu l-a stabilit pentru el. Acest lucru el l-a condamnat și l-a mărturisit înaintea lui Dumnezeu. Dar nu a mers mai departe de atât. Ar fi trebuit să recunoască rădăcina răului și să se întrebe: „Cum am putut să cad în această tristă neascultare?”. Atunci ar fi văzut atitudinea tristă a inimii sale și ar fi expus totul fără rezerve înaintea feței Domnului.

Avem toate motivele să presupunem că Iona a ajuns până la urmă la o condamnare de sine completă. O putem deduce din faptul că Iona îl lasă pe Dumnezeu să aibă ultimul cuvânt în cartea sa. Este ca și cum, copleșit de revelația gândurilor lui Dumnezeu și de marea Sa iubire pentru noi, creaturi care greșesc, el s-a retras rușinat. Am putea pune la finalul cărții: „Cuvintele lui Iona s-au terminat”.

O, cum va fi devenit el mic în fața lui Dumnezeu și își va fi condamnat felul său de gândire rău! De altfel aceasta nu s-a întâmplat atât de repede. Doar pe o cale lungă, așa cum am văzut-o mai sus, a trebuit să ajungă să își cunoască inima rea.

Știți că în cartea Deuteronom se spune că Domnul a lăsat pe poporul Său să flămânzească și să înseteze pentru a descoperi gândurile inimii lui (compară cu Deuteronomul 8.2-3). Dumnezeu nu face nimic greșit și nici nu provoacă nimic rău; dimpotrivă, El îngăduie ca tot felul de necazuri să vină peste noi, pentru ca noi să recunoaștem ceea ce nu este bun în noi. Poate că ne credeam blânzi, dar când am fost puși la încercare, a ieșit la iveală dispoziția opusă. Poate că ne-am crezut evlavioși, dar prin încercări am ajuns să ne dăm seama că ne iubeam pe noi înșine mai mult decât pe Dumnezeu.

Trebuie găsită rădăcina. Nu doar mânia, nu, cauza mâniei trebuie descoperită; nu doar îndreptățirea de sine, ci și motivul îngâmferării noastre trebuie să fie descoperit. Iona, din câte putem citi despre el, nu a ținut cont de acest lucru. El nu ajunsese mai departe decât la condamnarea neascultării sale. Acum Dumnezeu îl lasă să vadă cum s-a ajuns la această neascultare și îl lasă pe Iona însuși să pună cuțitul în locul bolnav.

Da, Iona, vei vedea și mai târziu vei cunoaște cu bucurie că Dumnezeu este un Dumnezeu milostiv și plin de îndurare, un Dumnezeu care Se întoarce de la rău.

*

Iona s-a așezat, la est de cetate, pe un munte. Acolo are o priveliște bună. Dar chiar și cea mai frumoasă priveliște nu poate fi savurată dacă inima nu este fericită. Iona și-a făcut acolo un foișor pentru a avea puțină umbră. Se pare că foișorul să nu fi oferit suficientă protecție împotriva razelor arzătoare ale soarelui. Dumnezeu a știut și a trimis ceva mai bun. În câteva ore a răsărit un copac miraculos care a aruncat umbra sa înviorătoare pe capul lui Iona.

În ebraică, pentru arborele miraculos se folosește cuvântul „kikajon”, care înseamnă probabil

o plantă de ricin, o plantă foarte răspândită în Palestina. Miracolul a constat în faptul că Creatorul, a cărui creație în sine este un miracol atât de mare, Și-a arătat din nou puterea creatoare și a permis ca această plantă să răsară aici, cu o boltă de frunze. Copacul miraculos trebuia să slujească robului Său și să-l izbăvească de nemulțumirea lui.

Am observat noi că Dumnezeu nu se gândește să-l pedepsească pe Iona? Noi, ca și prietenii lui Iov, ne gândim întotdeauna mai întâi la pedeapsă. De aceea suntem adesea niște mângâietori atât de penibili. Citim aici că Dumnezeu a vrut să-l elibereze pe Iona de nemulțumirea sa.

Iona, deci, s-a bucurat foarte mult de copacul minune. Nu pentru că Dumnezeu a fost atât de milostiv, ci pentru că i-a fost atât de bine. Și noi suntem în pericol de a ne gândi doar la confortul nostru și la propria noastră binecuvântare, în loc să fim preocupați de bunăstarea altora și de ceea ce este pe placul inimii lui Dumnezeu.

Iona s-a bucurat foarte mult. Dar bucuria lui a fost de scurtă durată. Pentru că același Dumnezeu care l-a înviat știa de asemenea că este bine și necesar să-i ia din nou această înviare, pentru ca prin aceasta să-l ajute lăuntric. El, care intervenise de atâtea ori în mod minunat în viața lui Iona, a poruncit ca în ziua următoare un vierme să înțepe copacul miraculos, astfel încât acesta să se usuce. Și când Dumnezeu a trimis și un vânt din răsărit arzător și soarele a înțepat capul lui Iona, acesta s-a prăbușit obosit.

Vedem cu adorare puterea miraculoasă a lui Dumnezeu aici și stăm admirând liniștiți în fața faptei Sale.

Dar Iona s-a mâniat din nou. Era Dumnezeu întotdeauna împotriva lui? Oare nu i-a permis odată puțină umbră în timp ce a cruțat de la distrugere cetatea Ninive, care se afla liniștită la poalele munților?

Din nou ar vrea să moară. Dar, să observăm bine, Iona nu-și ia viața, așa cum nu și-a luat-o nici prima dată. El este un credincios. Și totuși, el dorește ca viața lui să se sfârșească, nu pentru a intra în glorie, ci pentru faptul că totul este împotriva lui, îl face să dispere.

Dar acum Domnul vine la el și, în bunătatea Sa minunată și plină de blândețe, îi dă cea mai profundă și mai plăcută mustrare și învățătură. Iona își uitase cămăruța. Dumnezeu i-o pregătise în pânțelele peștelui, iar acum era din nou singur cu El lângă pomul miraculos uscat.

Natanael și-a găsit cămăruța sub smochin. Acolo se ruga pentru poporul său; avea o „fereastră deschisă” către Ierusalim. În curând se va vedea că Stăpânul îl văzuse acolo și îl chema la Sine pentru a i se revela într-un mod glorios.

Dar sub pomul miraculos, ca și sub tufa de ricin, stă un suflet nemulțumit, descurajat. Atât Iona, cât și Ilie au nevoie să fie instruiți de Dumnezeu.

Dumnezeu l-a întrebat pe Iona dacă avea dreptate să se mânie din cauza copacului

miraculos. Acum Dumnezeu se apropie mai mult și îi spune profetului morocănos: „Ție ți-a fost milă de planta pentru care n-ai muncit, nici n-ai făcut-o să crească; ea într-o noapte s-a născut și într-o noapte a pierit. Și Eu nu trebuia să Mă îndur de Ninive, cetatea cea mare, în care sunt mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni care nu știu să deosebească dreapta lor de stânga lor, și multe vite?”. (Iona 4.10-11).

La aceste cuvinte profetul nu are niciun răspuns. Nu era bucuria profetului în fața pomului miraculos o slabă imagine a bucuriei Domnului în fața lucrărilor mâinilor Sale, fie că sunt în Ninive, în Ierusalim sau în altă parte? Iona este condamnat de propria sa gură, când el însuși se bucurase de umbra copacului miraculos.

Un cuvânt prețios și semnificativ al Domnului este cel cu care se încheie cartea lui Iona. Adesea, un „copac miraculos” trebuie să se ofilească pentru a îndepărta mulțumirea de sine a cuiva. De multe ori, cineva trebuie determinat să înceteze să se mai laude cu privilegiile sale, care, până la urmă, nu sunt meritul său, ci dovezi ale harului lui Dumnezeu.

Iona a avut parte de harul lui Dumnezeu în pântecul peștelui. Acum, Dumnezeu i s-a revelat într-un mod diferit. În interiorul peștelui văzuse salvarea Domnului, de care el însuși avea atâta nevoie. El a văzut o salvare care se întindea de la cele mai înalte înălțimi ale cerului până la cele mai adânci adâncuri ale mării, redând libertatea captivului care se afla sub judecata dreaptă a lui Dumnezeu. Pomul miraculos uscat, ca și parabolele din Luca 15, l-a învățat că Creatorul întregului pământ, căruia îi aparțin vitele de pe o mie de munți, atât în Asiria, cât și în Iudeea, Îi face plăcere să salveze ceea ce altfel ar trebui să cadă în pieire. Cât de bucuros se îndură El când vede că există pocăință și convertire. Pretutindeni El este mulțumit de cel care se teme de El și lucrează în dreptate.

Cel care este mai mult decât Iona, atunci când a umblat pe pământ, a proclamat și a arătat perfect acest lucru. Cu adevărat, El este Mântuitorul lumii.

O, este-o veșnică-ndurare,
De necuprins aicea jos,
A celui care cu iubire
Se-upleacă spre cel păcătos;
De moarte este el scăpat
Și în spre slavă, sus purtat.

Noi nu vom merge la pierzare,
Căci Dumnezeu a vrut așa;
De-aceea ne-a trimis pe Fiul,
Ce-apoi S-a-ntors în Slava Sa.
Azi de la tronul lui de har,
Prin Fiul Său revarsă har.

Ce har măreț, ce poate șterge
Prin sânge sfânt orice păcat!
Și azi oricui i se vestește

Iertarea, pacea, ce ne-a dat.

Azi, mântuirea e în dar.

O, ce timp minunat de har!

Tradus de la: [Buch Jona Kapitel 4 - Jona unter dem Wunderbaum](#)

Traducere: Ion Simionescu